

CESTA

FARNOST DOLNÍ BOJANOVICE

**Bylo tu pravé světlo,
které osvěcuje každého člověka,
to přicházelo do světa...**

Jan 1,9

**Přejeme radostné Vánoce prozářené
světlem, které přišlo sdílet náš život.**

**Do nového roku neochvějnou víru
a statečné srdce, sílu být nad věcí
a nenechat se rozhodit,
humor a vlídné slovo v pravý čas,
nadějný začátek a šťastné konce
a každodenní Boží požehnání.**

redakční rada

foto Lad'a Herka

MILOSRDENSTVÍ CHCI, A NE OBĚŤ

Milí přátelé, rok se chýlí (už zase!) ke svému závěru. Chci se tedy ještě jednou vrátit k Božímu slovu, které naši farnost tímto rokem provázelo. Je to Ježíšova věta z Matoušova evangelia: „Milosrdenství chci, a ne oběť.“ (Mt 9,13b)

I v tomto čísle Cesty se můžeme setkat s lidmi, kteří dokázali či dokážou – často i v extrémních podmínkách – projevit postoj milosrdenství.

Kněz a poustevník Charles de Foulcauld, o němž při své návštěvě mluvil otec Alain z Francie, zakusil sám na sobě bezmeznost Božího milosrdenství. Na základě toho zcela změnil svůj život a stal se knězem a poustevníkem. Zřekl se všeho, co pro svůj život nutně nepotřeboval. Vybudoval si nuznou chýši v horách na Sahaře a žil tam skrytý a prostý život mezi chudými Tuaregy. Svým příkladem nám ukazuje jeden z aspektů milosrdenství: ochotu něčeho se zříci, abychom mohli pomoci potřebnému člověku. Charles nepomáhal materiálně (také to je ovšem někdy důležité), ale svou přítomností, radou, modlitbou. I to jsou projevy milosrdenství.

Otec Lukáš Janoušek při adventní duchovní obnově mimo jiné mluvil o svých zkušenostech, jež získal při pobytu v komunitě Dobrý pastier na Slovensku. Její zakladatel Vlado Maslák i mnozí dobrovolníci tam pomáhají lidem z okraje společnosti – zvláště bezdomovcům a narkomanům – s návratem ke smysluplnému životu. Na takové lidi se často mnozí z nás dívají s despektem a nedůvěrou, možná i s pohrdáním. Milosrdenství začíná tím, že se snažíme změnit svůj odsuzující pohled na druhé i na sebe samé a nahradit ho pohledem Božím.

O. Vlado Maslák

Lukáš nás také seznámil s životem dvou mužů, kteří mají být vbrzku blahořečeni – kněží Jana Buly a Václava Drboly. Oba byli za komunistické totality mučeni, odsouzeni a popraveni na základě zcela smyšlených obvinění. Dopisy Jana Buly, sepsané před popravou, svědčí o jeho ochotě odpustit těm, kteří se na něm dopustili tak hrozného bezpráví. Odpustění a milosrdenství k sobě neoddělitelně patří. Učme se vždy znovu odpouštět, vyprošujeme si k tomu sílu, když je to pro nás příliš těžké. Jinak nemůžeme být dětmi našeho milosrdného Otce.

Největším učitelem milosrdenství je pro nás samozřejmě Ježíš – vtělený Boží Syn. Právě milosrdenství a láska ho vedly k tomu, že se stal jedním z nás.

Když budeme stát u jesliček, ze srdce za to poděkujeme. A připojme prosbu, abychom dokázali Ježíše, našeho milosrdného Pastýře, i skrze tuto vlastnost poznávat, následovat a napodobovat.

Přeji vám všem požehnanou oslavu Kristova narození.

o. Petr

Godzone – Vítej ve svobodě

I tento rok jsme měli příležitost jet na Godzone Tour do Brna a já jsem ji znovu s potěšením využila. Od nás jel autobus mladých a někteří se ještě přidali přímo na místě. Každý rok si pro nás organizátoři připravují něco nového a letos to bylo téma „Vítej ve svobodě“. První část setkání jsem si bohužel tolik neužila, protože mě v tu chvíli nijak neoslovila, ale druhou část, kdy jsme měli možnost zavřít oči, být sami sebou a chválit Pána Boha, jsem si velmi silně prožila. Tato chvíle byla pro mě silná – najednou jsem cítila několik emocí v jednom okamžiku.

Bylo krásné vidět kolem sebe lidi, kteří měli otevřené dlaně a společně se radovali v Pánu. Jsem ráda, že máme takovou možnost vyjádřit lásku Bohu všichni společně v jeden moment.

Dominika Grégrová

O. Alain Le Negrait u nás

Na pozvání o. Václava Ventury do naší farnosti přijel 12. září o. Alain Le Negrait z Francie. Je to tzv. dělnický kněz, což znamená, že kromě kněžské služby má také civilní povolání. Tito kněží pracují jak na dělnických pozicích, tak technických oborech, administrativě či na univerzitách. Náš host dlouhá léta vyučoval na univerzitě v Paříži. Nyní už je v důchodu; slouží v jedné farnosti na předměstí Paříže. V pátek po večerní mši svaté měl přednášku o životě svatého Charlese de Foucaulda, který je pro jeho život velmi inspirativní.

O. Alain a o. Václav Ventura při pouti na hoře Atos

Charles de Foucauld se narodil 15. září 1858 ve Štrasburku a zemřel 1. prosince v Tamanrasset v Alžírsku. Byl francouzský důstojník, později průzkumník a geograf. Po svém obrácení se stal knězem. Žil poustevnickým způsobem života mezi Tuaregy

na Sahaře v Alžírsku. Nosil velmi prostý řeholní oděv se symbolem, který se díky němu stal známým – se srdcem korunovaným křížem. V roce 1916 byl zavražděn před svojí poustevnou. Po jeho smrti vzniklo mnoho řeholních komunit, které se inspiroují jeho duchovní odkazem, například Malí bratři Ježíšovi. Papež Benedikt ho svatořečil 15. května 2022. Charles de Foucauld bývá označován za světce, který spolu se svatou Terezií z Lisieux v posledních staletích nejvíce ovlivnil duchovní život katolické církve.

S otcem Alainem jsme se pak ještě mohli setkat v neděli při mši svaté v 10 hodin a také při odpoledním přivítání žarošických poutníků (viz foto).

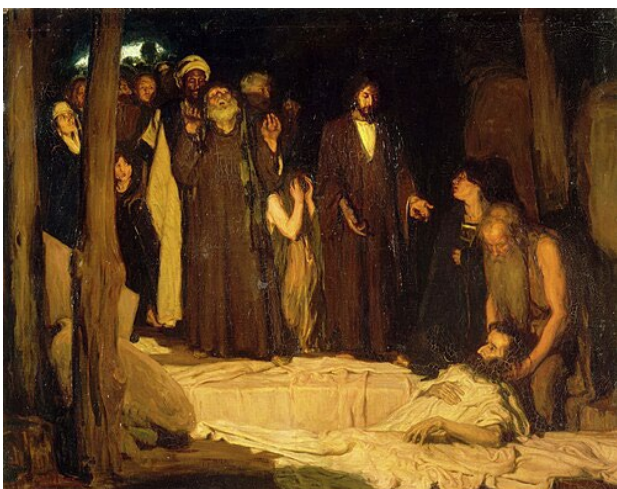
B. Bílíková

Duchovní obnova v Břežanech

I letos se uskutečnila duchovní obnova v Břežanech. Oproti předchozím rokům proběhla už v říjnu, a tak jsme si po příjezdu mohly v zámeckém parku užít krásný prosluněný podzim a jako by i tato krása nám chtěla ukázat velikost a nádheru Božího díla.

Vnímat krásu a rozjímat nad uměním jsme mohly i v dalších dnech. O. Petr pro nás měl připraveno pět obrazů od umělců raného středověku až po současnost a čtyři přednášky plné podnětných úvah. Pátou přednášku měl o. Marek

Jargus, který za námi přijel. Nad každým z obrazů jsme měly dostatečný prostor k tichému rozjímání a také k následnému sdílení. Připadlo mně úžasné, že každou z nás oslovilo a zaujalo něco jiného, často to bylo něco, co mě vůbec nenapadlo.

Témata, nad kterými jsme přemýšleli:

První obraz - Svatý Antonín uzdravuje mladého

chlapce. Obraz odkazuje na místo z Matoušova evangelia 18,8. Bůh netouží po fyzických trestech za naše hříchy a selhání, ale je důležité se vyhýbat tomu, co nás svádí.

Druhý obraz - Vzkříšení Lazara. Na rozdíl od události jak ji popisuje Jan v 11. kapitole stojí Ježíš i se svědky uvnitř hrobu. Pohled každého z přítomných

vyjadřuje něco jiného údiv, úžas, zoufalství, důvěru. Kam svůj pohled upírám já, co očekávám?

Třetí obraz - Ježíš a hříšnice. Jan 8,1-11 nebo i Lukáš 7,36-50 Ježíš neodsuze, ale odpouští. Žena leží na zemi bezbranná, odevzdaná do Pánových rukou. Dokážu i já s takovou důvěrou Bohu odevzdávat svůj život?

Čtvrtý obraz - Zvěstování. Freska, která znázorňuje archanděla Gabriela a Panu Marii. Autor obrazu svědčil o Bohu mimo jiné i svým dílem. Je mé jednání, to, co dělám, jak se chovám, svědectvím o mé víře v Boha?

Pátý obraz - Zázračný rybolov. Povolání Petra za apoštola. Petr klečí před Ježíšem a s pokorou uznává svou hříšnost. Kde se vidím já, ke které postavě z této scény bych se přirovnala?

Velké poděkování patří o. Petrovi i o. Markovi za úžasné duchovní vedení. Také Peťce Blahové a všem, které pomáhaly se zajištěním ubytování, dopravy, jídla i děvčatům, která posloužila přímluvnou modlitbou. A nakonec všem za skvělé společenství.

Byl to čas, který jsme chtěly věnovat Bohu, a on nám ho mnohonásobně vrátil.

M. T.

Jak to prožila jedna z účastnic

Letošní podzim jsem měla poprvé možnost zúčastnit se duchovní obnovy v Břežanech u Znojma. Krásné a klidné počasí jako by už předem napovídalo, že nás čekají tři dny naplněné pokojem, modlitbou a radostí ze společného setkání.

Na pobyt se sjely maminky a babičky z naší farnosti, toužily jsme po chvíli ztišení, duchovní obnově a také po společenství lidí, s nimiž můžeme sdílet víru i životní zkušenosti.

Už po příjezdu jsem cítila zvláštní uvolnění a vnitřní

radost z blízkosti těch, které se rozhodly věnovat tento čas Bohu a jedna druhá v doprovodu našeho pana faráře otce Petra. Společné chvíle modlitby, rozjímání i tichého zastavení pomohly otevřít srdce a naslouchat hlasu, který v běžném shonu často zaniká.

Silným duchovním zážitkem pro mě byla mše svatá v zámecké kapli, které se zúčastnily také řádové sestry a mentálně postižení obyvatelé zařízení. Pohled na jejich upřímnou radost, čistotu a víru byl hlubokým

připomenutím, že Bůh je přítomen ve všech lidech bez rozdílu. Tato chvíle ve mně zanechala silný prožitek, který se slovy jen těžko popisuje.

Duchovní pobyt v Břežanech byl pro nás všechny nejen časem modlitby, ale i časem setkání, sdílení a posílení ve víře. Odjížděla jsem naplněná pokojem, vděčností a touhou přenášet tuto zkušenost i do každodenního života. Bohu díky za tyto dny pokoje a sounáležitosti.

Irena Kaňová

Alfa jako začátek

V řečtině je alfa prvním písmenem abecedy. Kurz Alfa se zaměřuje na úplné základy křesťanské víry – tedy na první krok nebo začátek nové cesty. Proto se po několika letech naše farnost rozhodla navázat na předchozí zkušenosti a znovu uspořádat evangelizační kurz Alfa. Tentokrát se konal v Hodoníně v pastoračních prostorách zdejší fary. Tato setkání dávají všem účastníkům prostor pro otevřené rozhovory o víře, smyslu života a vztahu s Bohem. Kurz je určen nejen pro křesťany hledající odpovědi na otázky v osobní víře, ale především pro ty, kteří víru teprve hledají nebo si ji chtějí prohloubit.

Setkání se konají v přátelské a neformální atmosféře, která je pro Alfou typická. Každý večer začíná společným občerstvením, po němž následuje přednáška na téma týkající se základů křesťanství – například „Kdo je Ježíš?“, „Proč a jak se modlit?“ či „Jak číst Bibli?“. Poté přichází čas sdílení a diskuse ve skupinkách, kde mají účastníci možnost

svobodně vyjádřit své názory, pochybnosti i osobní zkušenosti.

Velkým povzbuzením pro všechny byla svědectví členů alfa týmu, kteří se podělili o vlastní cestu víry, životní okamžiky, kdy se jich Bůh dotýkal nebo je vedl a osvobozoval. Jejich otevřenost a upřímnost se hluboce dotkly srdcí posluchačů a mnohé z nich inspirovaly k dalšímu hledání Boží blízkosti. Kurz Alfa v Hodoníně tak není pouze sérií přednášek, ale především společenstvím lidí, kteří se společně učí žít víru v každodennosti. Velkou osobní zkušenost s Božím dotykem mnozí zažili při sobotním setkání s Duchem svatým na Velehradě. Tam také mohli zakusit přímluvnou modlitbu, která se mnohých skutečně dotkla na místě, kde to potřebovali. Jak sami členové alfa-týmu několikrát řekli, bylo vidět, že vše vede a má v rukou Pán, my mu jen pomáháme.

za tým Alfa, P. Zámečník

Ještě malé ohlédnutí za Alfou

Při letošní organizaci kurzu Alfa jsem se hodně zamýšlela nad otázkou, zda je tento kurz v dnešní době ještě tou vhodnou pozvánkou pro nevěřící, jak hledat cestu k Bohu. A přiznávám, ani se mi do tak náročné akce moc nechtělo.

Závěrečná velmi krásná zpětná vazba účastníků mě ujistila o velkém smyslu tohoto projektu.

Píšu tato slova především jako velké poděkování vám všem, milé kuchařky a pekařky buchet, vám, které jste obsluhovaly přímo při setkáních, vedoucím skupinek i vám všem ostatním, kteří jste přiložili ruku k dílu. Bylo vás přes padesát.

Bylo to ohromující sledovat vaše nasazení pro věc a ochotu pomoci. A navíc jste přidali úsměv a modlitbu. Myslím, že jsme znovu dokázali, že jsme v našem farním společenství ochotni udělat něco navíc i pro své okolí. Přineslo to krásné ovoce. Je to zásluha každého z vás.

Marcela Červenková

Večer o Santiagu de Compostela

O své zkušenosti a zážitky z cesty ke svatému Jakubovi do Santiagu de Compostela se s námi podělily v pátek 7. listopadu dvě naše farnice. Lucie Horáková absolvovala část cesty letos 3. až 11. července. Vyšla z Porta a její trasa byla dlouhá asi

250 km. Viktorie Bílková šla 17. - 23. dubna 2024 z Valencie a celkem ušla 124 km.

Santiago de Compostela je poutní místo ve Španělsku, kde se nachází hrob svatého Jakuba. Vede k němu dvanáct poutních cest. Není podmínkou jít ně-

kerou z nich celou. Hodně lidí, tak jako Viktorie a Lucie, jde pouze část cesty.

Cesta je značená mušlemi hřebenatkami – je to atribut sv. Jakuba. Tuto mušli si také poutníci dávají např. na batoh, aby bylo vidět, kam putují. Na začátku cesty je

dobré si vyřídí průkaz poutníka, tzv. Credencial, kam se dávají razítka z míst, kudy putovali. Po dosažení cíle dostanou poutníci potvrzení – certifikát psaný latinsky, starobyloou formou. Pro obdržení tohoto certifikátu je

nutné ujít alespoň 100 km. Pak se dá také dokoupit diplom, tzv. Compostel, kde je napsáno, odkud jste vyšli a kolik jste ušli.

Dále nám děvčata řekla, že je nejlepší jít v měsících duben až říjen, i když

v letních měsících je třeba počítat s velkým horkem. Pak mluvila o možnostech ubytování v noclehárnách (tzv. albergue) pro až 30 lidí za 5-10 EUR, vybavených většinou kuchyňkou a sprchou. Také o možnosti nechat si převést batoh do místa denního putování. Dověděli jsme se i to, jak jsou důležité dobré boty, a hlavně dobrá příprava již doma před odjezdem.

Holky také sdílely to, že je pouť obohacila po duchovní stránce. V tichu, kdy putovaly samy, si mohly utřídit myšlenky, rozjímat na duchovními věcmi, modlit se. Na závěr pouť doporučily všem, kdo váhají.

Děkujeme děvčatům, že se s námi o svoje zážitky podělila.

B. Bílíková

Když toužím poznat Boží vůli, Bůh promlouvá

Letošní adventní obnovu vedl ve dnech 5. a 6. prosince mladý kněz Lukáš Janoušek. Obsáhl v ní několik témat a položil několik důležitých otázek. Při páté mši mluvil o americké plavkyni Joni Tada, která v roce 1967 po skoku do

vody úplně ochrnula. Mnoho lidí se modlilo za zázrak, ale nebyla uzdravena. „Bůh neřekl ano mému uzdravení, ale řekl ano mému posvěcení.“ Její svědectví přivedlo k Bohu tisíce lidí.

Následující přednáška byla o slovenském knězi jmé-

nem Vlado Maslák, který se už 15 let stará o bezdomovce, narkomany, alkoholiky a další muže, kteří spadli až na dno. S pomocníky založil občanském sdružení Dobrý pastier. Ve více než dvaceti domech, které sami opravují, se snaží žít lepší život přes

750 lidí. Služba o. Vlada je mimořádným svědectvím o každodenních zázracích, které Bůh dělá pro chudé. Dlouho byl běžným farním knězem. Jednou na svátek sv. Vincence z Pauly (zakladatele charity) viděl v parku dva bezdomovce. Jeden měl otevřenou zlomeninu ruky. O. Vlado jim dal pár drobných a pokračoval v cestě na faru. Při večerní modlitbě si uvědomil, že sice dobře kázal o Vincentovi, jak se staral o chudé, ale sám nedokázal dobře pomoci. V noci bezdomovce vyhledal, zavezl ho do nemocnice, tam mu dali sádku a on ho pak vzal k sobě na faru. To byl první člověk, kterého přijal. Dodnes s ním je a přibýly postupně stovky dalších lidí.

Sobotní promluvu při mši svatě o. Lukáš věnoval Paně Marii. Mluvil o tom, že tak jak bylo důležité její panenství pro narození Krista, stejně byla důležitá i její pokora, se kterou tuto situaci přijala. Kladl důraz na náš blízký vztah k ní. Pokud ji budeme mít v srdci, bude nám pomáhat rozvíjet to dobré v nás a bránit před útoky Zlého. Je to nejprímější cesta ke Kristu, kterou můžeme jít.

Přednášku po mši zaměřil na život dvou kněží Jana Buly a Václava Drboly. Začal otázkou: Byli mučedníky

nebo „jen“ oběťmi totality? Tito dva kněží byli uvězněni za to, jak působili na lidi, i když z našeho pohledu nevykonali žádné velké dílo. Bylo to oba venkovští faráři, kteří se angažovali pro lidi, mládež, děti. Svě kněžství brali jako dar pro druhé. Byli odsouzeni v tzv. Babickém procesu a následně popraveni. V současné době se chystá jejich blahořečení, mělo by se konat v červnu 2026. Pro beatifikaci je důležitý jejich postoj v době věznění. Jestli jejich situaci přijali s pokojem a bez nenávisťi. Jestli zemřeli pro víru, z lásky ke Kristu, k církvi.

Václav Drbola se narodil v roce 1912 ve Starovičkách u Hustopeč. Popraven byl 3. 8. 1951. Knězem byl 12 let a sloužil ve čtyřech farnostech – Slavkov u Brna, Čučice u Ivančic, Bučovice a Babice. Byl to tichý,

pokorný člověk, který měl v sobě pokoj. Uměl povzbudit, pomoci.

Jan Bula se narodil v roce 1920 v Lukově u Moravských Budějovic. Popraven byl 20.5.1952. Knězem byl pouhých 6 roků, sloužil v Rokytnici nad Rokytinou. Byl otevřený lidem, radostný, oblíbený mezi spolužáky a učiteli. Byl také umělecky založený – maloval obrazy. Ani ve vězení neztratil humor a povzbuzoval druhé vězně. Nelitoval toho, co se stalo. Mimo jiné říkal: „Boha nikdy dost nemilujeme, a to je jediné, čeho máme litovat.“ Před popravou směl ještě napsat dopisy na rozloučenou, ale ty nebyly rodině předány. Dva z nich nám o. Lukáš pustil z nahrávky.

Obnova je dostupná na Youtube.

zapsala

B. Bílíková a A. Tlachová

Dopis Ježíškovi

Nikdy jsem před Váno-
ci nepsal dopis Ježíškovi.
V době, kdy jsem věřil, že
dárky pod stromeček dává
Ježíšek, jsem ještě neuměl
psát, svá přání jsem šeptal
jen do polštáře. Což není vů-
bec špatný způsob... Později
mi rodiče v duchu takzvaně-
ho vědeckého materialismu
vysvětlili, že vánoční dárky
dětem kupují a dávají rodiče.
Což mě vedlo k prosinco-
vým špionážním výpravám
do mamincina šatníku, kde
jsem vskutku vánoční dárky
nacházel. Většinou knížky,
z nichž nejméně jednu jsem
v důsledku své všetečnosti
měl přečtenou dřív, než
jsem se z ní měl radovat pod
stromečkem.

A protože ti, Ježíši, dodnes
takový dopis dlužím, rozhodl
jsem se ho napsat dodateč-
ně. Ne, abych si vyprosil
dárek, dnes už jsem o dost
starší a vím, že Boha smím
prosít o mnohem víc. Nuže:

Můj milý pane Ježíši Kris-
te! Už dlouho o tobě čtu
a slyším, že jsi Boží syn,
člověk a Bůh. Narodil ses
lidské, nicméně svatě ženě
v době prvních římských
imperátorů, šel jsi mezi

své krajany, učils je, léčil
a zvěstoval Boží království.
Sice žasli, někteří tě násle-
dovali coby tví učedníci,
ale rozuměli ti málo. Řeč
podobnosti není volební
program a tys taky nekan-
didoval na pozemského
vládce a reformátora světa
vezdejšího. Ale musím ti při-
znat, že jsi byl frajer, jakému
se jen tak někdo nevyrovná.
I na mě, vychovávaného
v nevěřící rodině, jsi svými
činy udělal dojem. A pak při-
šel šok: pro tvé vrstevníky,
stejně jako pro mě. Nechal
ses bez odporu zatknout
a obvinil ze zločinů, jež jsi
nespáchal, bez odporu ses
nechal odsoudit a strašným
způsobem popravit. Proč jsi
to těm soudcům a katům ne-
nandal? Aby sis to mohl roz-
dat s mnohem větším nepří-
telem, se samotnou Smrtí.
Po třech dnech jsi ji přemohl
a vrátil se živý. Svou obětí jsi
vykoupil hříchy lidstva a ote-
vřel mu dveře do království
svého Otce. Tví učedníci
to brzy pochopili a šířili po
celém světě dobrou zprávu
o tvém vykupitelském Činu
a dveřích otevřených. Mně
to pochopit trvalo hodně

dlouho, někdo má holt del-
ší vedení. Ale přece se mi
v hlavě rozsvítilo, a i proto ti
píšu tento dopis.

Jakkoli jasně tě vidím
zářit, tolik věcí mi zůstává
zahaleno tajemstvím. Ře-
kls svým učedníkům, že
do Království Božího jsou
úzké dveře a ne všichni jimi
projdou. Dost často mě
trápí klaustrofobní sny plné
úzkých průchodů, ne všemi
dokážu projít a budím se
hrůzou, že uvážnu.

Také vím, že svou obětí
jsi vykoupil z hříchů nás
všechny, včetně mě. A pře-
ce je tolik hříchů a hříš-
ných, kamkoli pohlédnu.
Až žasnu, jak bystrý mám
zrak k rozpoznání hříchů
druhých. A jsem pyšný, že
na mě si nepřijdou. Ale tys
nás varoval, že vidíme třísku
v oku bližního svého, ale
přehlédneme trám v oku
svém. Trám pýchy, trám
výmluvy, trám pokrytectví.
Ano, sám jsem kolikrát roz-
poznal svůj hřích a pak si
vypomohl nějakým tím ale.
Ale ti druzí, ale můj strach,
ale pokušení výhod. Spiso-
vatel Vladimír Neff popsal
virtuóza všech možných

„ale“ v knize Trampoty pana
Humbla. Její titulní hrdina se
dopouští hrozných hříchů,
pomlouvá, udává, vtírá se
do přízně nespravedlivých
mocných. Jeho „ale“ jsou
přesvědčivá. Alespoň pro
nás všechny, kteří jsme
kdy podlehl (třebas i méně)
pokušením zlého „ale“. Lite-
rární věda v tomto případě
mluví o nespolehlivém vy-
pravěči. Nejsme takovými

nespolehlivými vypravěči
všichni? A především nej-
sem takový já? Vyznávám
se všemohoucimu Bohu, že
často hřeším, ale... Pryč ty
pokušitelské „ale“!

Po dlouhých letech, snad
až příliš pozdě, jsem přišel
mezi dělníky na vinici Páně.
Nezasloužím si, abys ke
mně přišel, nezasloužím si
plat. Protože ty si spraved-
livý. Prosím o něj, protože

jsi láska. Nečiním si nárok,
chovám naději.

Ano, hříšný předstupuji
před tebe, smyj svou milostí
ze mě hříchy. Ať neobalen
blátem výmluv a marných
„ale“ projdou úzkými dveřmi
až do náruče tvé lásky.

Ne, protože si to zaslou-
žím. Protože tě prosím.

S nesmělým Amen
Tvůj František

Říkali nikam nejezdí!

Misie, slovo plné význa-
mu, ale kde vlastně najdu
návod, jak na ně? Co dřív, co
vůbec? Don Bosco napsal
svým prvním misionářům
20 pravidel, kterými se měli
řídit. Mě nejvíce zaujalo
hned první pravidlo: „Hledej-
te duše, nikdy ne peníze, ani
pocty ani hodnosti.“

... ani pocty ani hodnos-
ti... každý bychom chtěli být
oceněni za naši práci, ale ne
vždy se to dostaví. Snažíme
se hledat smysl v tom, co
děláme, ale kde ho najít,
když nás nikdo neocení,
když na nás nikdo neče-
kal, když nemáme žádnou
přesně určenou práci, co
bychom měli přesně dělat?
Hledat duše!

Před více než dvěma mě-
síci jsem se spolu s Annou

Pavelcovou vydala na misie
do Tanzanie do Dar es Sa-
laamu. Hned po příletu nás
překvapilo extrémní horko,
které trvalo měsíc a půl bez
přestání. Toto vedro skončilo
až v Keni, kdy jsme se mohli
zase nadechnout a chytit
chřipku. :)

V Dar es Salaamu fun-
guje primary school (naše
základní škola) i secondary
school (naše střední tech-
nická škola), kterou vedou
sestry z Kongregace dcery
Panny Marie Pomocnice,
u kterých jsme také bydlely.
První měsíc jsme se snažily
rozkoukat, jak to zde funguje,
co si můžeme a co si naopak
nemůžeme dovolit. Nebylo to
vůbec jednoduché – nejen
zvyky, ale i způsob myšlení
jsou naprosto odlišné.

Nejraději trávím čas s dět-
mi. Ve škole jsme měly na
starost přestávky, během
kterých jsme si s dětmi hrály
nebo si jen povídaly. V pon-
dělí jsme také vedly hodiny
zpěvu a tance pro děti ze
školky. Tyto děti si nehrají
jako naše děti ve školce,
ale naopak sedí ve svých

lavicích a už se učí psát, číst a počítat. Právě proto pro ně bylo tohle malé odreagování opravdu příjemnou změnou. Chodily jsme také na hodiny tělocviku, které byly v úterý a ve čtvrtek pro celou školu. Ty ale neprobíhají tak organizovaně jako u nás. Děti se mohou pohybovat, jak chtějí, a vybírat si hry podle sebe. Učitelé jen navrhnou několik možností a děti se k nim postupně přidávají.

Po vyučování jsme často zůstávaly s dětmi, které ještě čekaly na rodiče, a hrály si s nimi. Na hřiště přicházeli i kluci z ulice, aby si zahráli fotbal, takže jsme se k jejich hře rády přidaly. Messi ze mě sice nebude, ale i tak nás to bavilo – a pro kluky jsme byly příjemným oživením, protože sestry s nimi moc času netráví. Některé děti odjíždějí po vyučování školním autobusem. Aby

jim nebylo líto, že s nimi netrávíme čas, někdy jsme se svezly s nimi.

Ze začátku jsme pro děti byly velká atrakce, proto nechybělo ani ohmatávání naší kůže, a hlavně vlasů, které úplně milovaly. Také nechyběly rozhovory typu:

Children: „Thats water in your bottel?“ (To je voda v té láhvi?)

We: „Yes!“ (Ano!)

Children: „What??“ (Co??)

We: „We even eat food like you.“ (My dokonce jíme i jídlo jako ty)

Children: Kulí oči, smějí se a nechápou...

Chvilí jim trvalo, než si zvykly a pochopily, že se od nich lišíme pouze barvou, ale jinak jsme úplně stejní lidé.

Neděle – náš nejoblíbenější den v týdnu. A proč? Odpověď je jednoduchá: celý den jsme trávily s dětmi. Už ráno na dětské mši se zpěvem a odpoledne pak v oratoři. Oratoř je místo, kde se setkávají děti a mladí z okolí, aby si na chvíli užili své dětství naplno. Mohou si hrát, smát se, běhat, zlobit – prostě být normálními dětmi. Zároveň je jim díky animátorům, dvěma sestrám a naší maličkosti nabídnuta blízkost a pozornost druhého člověka. Mohou si s námi hrát, povídat a sdílet, co potřebují. Na konci dne vždy proběhla

krátká katecheze s morálním ponaučením. Všechny děti se shromáždily na jednom místě a společně jsme celé setkání zakončili modlitbou.

Misie jsou občas velmi nevyzpytatelné, a tak jsme se musely přesunout do jiné komunity...

Je 22. 10., ráno vypadalo jako každé jiné, ale nebylo. Dnes se konaly volby a pro Tanzanii to byl historický den – pověst nejmirumilovnější země Afriky se rozplynula. Napětí, které bublalo roky, vybuchlo a lidé vyšli do ulic, aby byl slyšet jejich hlas. Kolem poledne se ozvaly první výstřely a výbuchy. Nejprve jsme tomu nemohli uvěřit, pak jsme si zvykli, až jsme to nakonec přestali vnímat. Po 18. hodině platil zákaz vycházení a celý stát byl odpojen od internetu. Po pěti dnech se situace uklidnila, hluk utichl, lidé se vrátili do škol i práce a internet opět fungoval. Zdálo se, že je vše v pořádku, ale týden poté k nám přišla rektorka komunity a řekla, že musíme odjet, protože pro nás není bezpečné zůstat v zemi. Volaly jsme ředitelce Sadby, která se nás zeptala, zda chceme jet domů nebo do Keni, a kdybychom řekly domů, už jsme mohly být zpět...

Řekly jsme ano Africe! A tak jsme se dostaly do Keni

– do vesničky Karare. Horko nás sice opustilo, jak už jsem psala výše, ale místo něj nás potkaly jiné výzvy. V noci se nesmíme pohybovat samy, protože je tu spousta zvířat, zejména slonů. Vody je málo, takže hygiena není jednoduchá. Mohla bych vyjmenovat spoustu dalších drobností... Ale nebudu, protože tu zároveň existuje spousta krásy. Ať už je to ranní vycházka k hlavnímu domu, úžasná komunita sester nebo skvělé holky, které chodí na místní střední školu. Díky tomu mohu každý den objevovat radosti v maličkostech, které mě naplňují.

Dostali jsme se doslova z jednoho extrému do dru-

hého. Na začátku jsme měli vody dost a mohli ji používat na všechno, teď se musíme umývat jen v kýblu s minimem vody. Původně jsme se báli střelby a teď zase slonů (berte s nadsázkou). Strach a nekomfort může provázet člověka celý život, přesto je důležité se nevzdávat a jednat dál. Víím, že Bůh mě ve všem podrží, a právě to mi dodává odvahu čelit novým výzvám. Tímto bych vám chtěla moc poděkovat za modlitby, jsou pro mě opravdu důležité a povzbuzující. Přeju všem požehnané Vánoce prožité v míru a pokoji.

Klára Sklenská

Od ministranta až po kostelníka

Václav Chmelař letos oslavil sedmdesátiny a oficiálně vstoupil mezi kostelníky. Původním povoláním je elektrikář. Celý život pracoval „u drátů“ jako elektrikář a údržbář. K tomu všemu dlouhé roky hrával na trubku v dechové hudbě Šohajka.

Vyrůstal ve víře, jako kluk ministroval a jak sám říká, vždycky se snažil brát své závazky poctivě a zodpovědně. I proto dnes stojí u oltáře v nové roli, jako kostelník v našem chrámě.

Proč Věna službu přijal, kdo ho oslovil a jak službu zvládá? Čtete v rozhovoru.

Ve víře tě vychovali rodiče. Bavilo tě jako kluk být ministrantem?

Ale jo. Snažil jsem se být poctivý, bral jsem to jako povinnost. Můj otec vždycky říkával, ať už jsem dělal cokoli, třeba i když jsem chodil do hudebky nebo hrál házenou: „Když se na něco dáš, tak to je povinnost a nejde se vymlouvat.“

Zhruba necelý rok už v kostele vykonáváš funkci kostelníka. Jak ses k této službě dostal?

Jak slepý k huslám. (směje se) Největší zásluhu na tom má Luďa Bílik. Rozhodl se, že skončí, a hledal za sebe náhradu.

Když mě oslovil poprvé, podařilo se mi ho odpálkovat. Pak si se mnou promluvil i otec Petr. V té době mi lékaři diagnostikovali rakovinu. Tak jsem o tom otci na rovinu řekl. A protože mám rád černý humor, zažertoval jsem tehdy a slíbil, že když přežiju, tak do toho půjdu. Sám pro sebe jsem si myslel, že když umřu, tak se z toho prostě vyzuju. (směje se)

To bylo v roce 2023. A pak, díky Bohu a všem, kdo se za mě modlili, jsem se uzdravil, a tak plním daný slib.

Takže v kostele jsi nastoupil až letos na jaře?

Už když probíhala léčba, šel jsem občas pomoci, abych věděl, co to obnáší.

Je něco, co sis uvědomil od té doby, co v kostele vykonáváš tuto aktivní službu?

Je. Celý život chodím do kostela, ale až teď vidím, kolik je kolem kostela práce. Nejde jen o kostelníka. Jde třeba o ženy, které chystají květinovou výzdobu. Tykaždý den chodí a kytky kontrolují, zalévají. Pak jsou tam ženy a muži, co chodí uklízet, chystat oltář... a to není všechno. Je tu hudba, zpěváci a spousta dalších osob. Tolik práce, co je za vším. To jsem dřív bral automaticky a nepozastavil se nad tím. Jen jsem došel do kostela deset minut před začátkem a všechno fungovalo, bylo teplo...

A se službou kostelníka to máš jak často?

Střídáme se po týdnu. Začínám v neděli desátou. Pak mám požehnání a večerní mši. No a pak celý pracovní týden. Ráno, když je mše, už jsem

tam hodinu předem, abych otevřel kostel, pustit topení, nachystal věci, co jsou potřeba. Po mši uklízím a večer po klekání ještě zamykám.

Setkal ses s tím, že by tě někdo kritizoval?

Neřekl bych tomu kritika, spíše to беру jako radu. Jsem rád, když mě někdo upozorní, co dělám špatně. Aspoň to můžu napravit. Nejvíce mě zasvěcuje Laďa Herka a Jožka Turek, pomocný kostelník, je pro mě velká opora a pomoc. On vždycky zaskočí, když třeba některý z nás nemůže. A jsem mu vděčný, když mě upozorní, co dělat a jak, opraví mě... protože člověk si hned všechno nepamatuje.

Dostal ses za dobu kostelníkování do fáze, že by sis řekl, že to nechceš dělat?

To ne. Někdy ráno se mi nechce vstávat, ale abych pravdu řekl, spíš je to v tom týdnu, kdy službu nemám. Tehdy tak trochu zlenivím. (směje se)

Jak se s tvým kostelníčnickým srovnala tvoje žena?

(směje se) To je zajímavá otázka. Ona se to totiž nedozvěděla ode mě, ale od BISky (pozn. Bojanovská informační služba). I když

jsem se s otcem Petrem na kostelníčení domlouval, doma jsem nic neřekl. Pořád jsem to bral, že nevím, co bude... Přesný termín jsem si nedomluvil, tak jsem to nebral tak vážně. Když se to dozvěděla, nebyla na to připravená a byl to asi trochu šok. Ale už se s tím smířila. Tímto bych jí chtěl poděkovat, že se mi stará o košile a oblečení na službu.

Co je na kostelníčení pro tebe nejtěžší?

Nevím, co ostatní. Mně dalo nejvíce práce zorientovat se ve čtení z lekcionáře. Prostě najít to správné. Do teď mi dělají občas problém některé svátky. Mají svoje čtení, jiné zase nemají.

A čím tě naopak služba naplňuje?

Je to služba pro lidi. A když se podaří, že na nic nezapomenou, je to dobré. (směje se)

Máš nějakou příhodu z kostela?

Pořád něco... Není to tak dlouho, co jsem nachystal hostie a zapomněl jsem tam dát otci Petrovi velkou. Naštěstí si toho všiml a dal mi znamení. (směje se) Tak se všechno dalo napravit.

Jak vlastně vycházíš s otcem Petrem?

Velmi dobře. Byl jsem s ním už mockrát v Roháčích i na Libavě. Má výborný smysl pro humor, tak si rozumíme. Často si jeden z druhého děláme srandu.

Které chvíle v kostele máš nejradši?

Když jsem v kostele sám a mám čas se pomodlit. Rád se v kostele ztiším, když mě nic neruší.

Prodělal jsi vážnou nemoc. Když jsi byl nemocný, pomohla ti víra v Boha?

Určitě ano. Musím říct, že v době, kdy jsem onemocněl, se za mě opravdu hodně lidí, celé rodiny, modlily. Myslí, že mi vymodlili zázrak. Spousta osob, i z Bojanovic, se kterými jsem se v nemocnici potkával, je už po smrti. Chtěl bych tímto všem poděkovat za to, že si čas na modlitbu za mě udělali.

Jak jsi tu nemoc sám zvládal?

Možná to bude znít frajersky, ale byl jsem smířený s tím, že to nemusím přežít. Rodina mě velmi podpořila. Byl jsem vděčný za každého, kdo projevil účast. Pomáhalo mi to.

Samozřejmě jsem byl během léčby a chemoterapií unavený. Nějakou dobu po dokončení léčby trvalo, než se mi síla vrátila.

Jak ty sám rád relaxuješ?

Dřív, před nemocí, jsem chodil hrát basket. Teď spíš dám jen nějakou procházku. I když je pravda, že jsem byl letos s otcem v Roháčích s tím, že nikam nebudu chodit. A pak jsem se rozhodl, že půjdu túru na Tri kopy. Myslel jsem, že půjdu jen kousek, na Žiarskou chatu a odtud se vrátím. Ale pak jsem se cítil dobře, nakonec jsem šel dál a dál... a došel až do Smutného sedla a odtud jsem zvolil méně náročnou trasu zpět přes Plačlivé a zpátky na Žiarskou chatu. Sám jsem byl překvapený, že jsem to fyzicky velmi dobře zvládl. Zdá se, že se mi vrací forma.

Máš svou modlitbu, kterou se rád modlíš?

Mám. Naučím se vždycky Boží slovo svoje i pro farnost, a to si denně připomínám a modlím se.

A Boží slovo na letošek máš jaké?

Je to žalm 57,10-11: Chválit tě, Pane, chci mezi lidmi,

chci ti hrát žalmy uprostřed národů, tvá láska sahá k samému nebi, tvá věrnost vzhůru k oblakům.

Hodně se mi líbilo před čtyřmi lety Boží slovo pro farnost: Nesuďte a nebudete souzeni; nezavrhněte, a nebudete zavrženi; odpuštějte, a bude vám odpuštěno. Jsou to vždy slova, která mě provází, přemýšlím nad nimi.

Děkujeme Vénovi Chmelařovi za rozhovor, svědectví víry i služby a přejeme mu pevné zdraví, lehký krok na horských stezkách i radost z každého rána, kdy se může v kostele v tichu pomodlit svou ranní modlitbu.

Andrea Červenková

Boží muka sv. Huberta

Před rokem jsme v našem farním zpravodaji o této stavbě psali. Letos na podzim ji členové mysliveckého sdružení opravili. Lesní motiv na ni namalovala p. Kamila Bartálová ze Starého Poddvorova.

Myslivci také připravili pro děti zdobení vánočního stromu. Každoročně se také zapojují při farním dni.

Díky za vše, co děláte.

redakční rada

Velké poděkování

V obci i kolem ní se nachází spousta křížů, kapliček a jiných sakrálních památek. Většinou jsou krásně udržované.

V kopci Pod Čaganovem (dříve u Peškové budy) se nachází kříž, jehož původ je dost nejasný. Jedná se o litinový kříž na kamenném podstavci, na kterém je ve spodní části vyobrazena Panna Maria - olejomalba na plechu. Patně v roce 1889 jej nechali požehnat čtvrtlánici Matouš a Kateřina Lekaví.

Léta o něj pečovala Marta Kaňová, každé jaro jej přelícila a udržovala okolí. Na podnět Ludě Bílíka byla v letošním roce provedena celková oprava této památky. S podporou farního úřadu a otce Petra Luďa Bílík opravil a nechal opí-

Kříž před opravou

kovat litinový kříž, Ladě Herka si vzal jako zedník za své podřezat, znovu vyzdít a omítnout podnož kříže a Petr Herka zrestauroval a pozlatil sochu Krista.

Pán Bůh zaplať, že mezi námi žijí lidé, kterým nejsou

Opravený kříž

lhostejné památky v našem okolí. Proto patří vyslovit velké **DÍKY** všem jmenovaným za jejich krásnou a náročnou práci. Dnes již stojí kříž Pod Čaganovem v plné kráse a vybízí kolemjdoucí k modlitbě.

R. Kašíková

SLOVO PRO DUŠI

Jak (ne)měnit druhé

Před Vánocemi jsem byla smutná. Paní, se kterou jsem léta pracovala a snažila se s dobrým úmyslem vždy za ni dotáhnout různé práce, které neviděla nebo neuměla,

se najednou začala ke mně chovat tvrdě a odmítavě. Považovala totiž to moje jednání za sekýrování.

Svěřila jsem se s tím ve svátosti smíření. Po svatě

zpovědi jsem byla hodně uklidněná. Napadlo mě „Poděkuji za tuto svátost, že existuje, že nám ji Pán daroval.“ Pomodlila jsem se v tramvaji cestou domů

růženec na poděkování za svátost smíření.

Doma jsem si pak „ověřila“, že Pán Bůh je džentlmen a nikdy nezůstane nic dlužen. Odpověděl mi ještě týž večer, kdy jsem se vrátila domů. Vzala jsem katolický tisk. Na zadní straně jsem si přečetla: „Neměňte! Touha měnit je nepřítelem lásky. Nesnažte se změnit ostatní. Milujte je takové, jací jsou. Vaše láska je bude proměňovat.“ Bylo to jako blesk z čistého nebe, jako Šavel u Damašku jsem si uvědomila, že nemám právo ji násilím měnit. Modlí se za ni, to je teď tvoje cesta.

A to ještě není všechno. Krátce nato byl Štědrý den.

Pro mě jeden z nejkrásnějších v mém životě. Zcela spontánně jsme si spolu podaly ruce. Poprosila jsem ji, aby mně odpustila, pokud jsem se k ní chovala povýšeně. Její slova odpuštění se stala krásným vánočním dárkem, velmi cenným.

Děkujeme Pánu za všechny dary, kterými nás zahrnuje. Děkujeme za lidi, kteří nás obklopují. Nejsou dokonali, ale to nejsme ani my. 😊

*z časopisu Immaculata,
upraveno*

**Přinášíme slova, která
pronesl papež Lev XIV.
v den svého zvolení. Řekl**

**je nejen stotisícovému
zástupu, čekajícímu na
Svatopetrském náměstí,
ale nám všem:**

Bůh nás miluje,
Bůh nás miluje všechny
a zlo nezvítězí!
Jsme všichni v Božích rukou.
Proto se nebojte,
spojme se rukou v ruce Bohem
a mezi sebou
a pojďme vpřed.
Jsme Kristovi učedníci.
Kristus nás předchází.
Svět potřebuje jeho světlo.
Lidstvo ho potřebuje jako
most, abychom mohli být zasaženi
Bohem a jeho láskou.

www.vaticannes.va

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

OSLÍ POKORA

Z figurek, které vidáme kolem jesliček, stojí nejpokorněji osel. Osel byl odedávna přítelem chudých. Řecká báje vypráví, jak k tomu došlo. Dábel odjakživa pracoval proti Bohu. Jakmile Bůh něco stvořil, pokoušel se hned proti tomu vytvořit nějaký protějšek.

Stalo se, že jednoho dne udělal osla, ale nemohl mu

dát život. Nakonec se rozhodl jít k Bohu a požádat: „Ty, dej mu život!“

Bůh splnil jeho přání, ale svým způsobem a dodal: „Oživni, osle, a buď ode dneška pravou rukou prostých lidí.“

A legenda vypráví, jak tomu bylo dál. Chudí lidé, kteří si nemohli pořídit meza nebo koně, opatřili si

osla. Nakládali naň otýpky dřeva a on jim je odnášel k příbytkům. Nakládali na něj pytle zrní, a on je odnášel do mlýna. Nakládali mu na hřbet mrvu a osel ji odnášel na pole. Byl pro chudé nejlepším pomocníkem, bez něho by byl jejich život dvojnásobně těžký a tvrdý.

Stává se někdy, že i lidé vysokého postavení se roz-

hodnou být „oslíkem“ chudých. Spisovatel Ignazio Silone vypravuje epizodu ze svého mládí, jak se setkal na nádraží s donem Luigim Orionem (byl to italský kněz, který se ujímal chudých, v roce 2004 byl svatořečen Janem Pavlem II.).

Když se Silone jako mladík stěhoval z Říma do jedné ligurské koleje, všiml si nenápadného mladého kněze, který se obětavě ujímal jeho i ostatních chlapců. Silone byl mrzutý, že nepřišel sám proslulý Don Orione; a bylo mu proto docela vhod, že se ten malý kněz namáhal s jeho kufrů a ranci a nehnul ani prstem, aby mu pomohl.

Když konečně seděli ve vlaku, zeptal se ho kněz, jestli by chtěl nějaké noviny. „Ano, Avanti,“ odpověděl Silone vyzývavě. Když se vlak dal do pohybu, zeptal se drze: „Pročpak nepřišel Don Orione?“ Kněz odpověděl: „Já jsem Don Orione. Promiň, že jsem se nepředstavil.“

„V té chvíli bych se byl nejraději propadl do země,“ přiznává Silone. „Cítil jsem k sobě opovržení z nevhodného chování a zakoktal jsem něco na omluvu, že jsem ho nechal tahat s mými kufrů. Ale on se srdečně smál a řekl mi, že ho činí šťastným, může-li občas

nést kufrů takovým drzým klukům jako jsem já. Nakonec mi důvěrně naznačil, že mým nejlepším povoláním by bylo, kdybych žil jako pravý „osel“ Boží, pravý „osel“ Boží Prozřetelnosti.

To zní velice příjemně zejména dnes, kdy je na světě tolik chudých a také těch, kteří mluví a piší ve prospěch nuzných, ale tak málo těch, kteří jsou skutečnými „oslíky“ ochotnými vzít na sebe břemeno jiných.

Smutný pohled je na rodiny, které by si klidně bez větších potíží mohly ponechat své staré rodiče, ale místo toho je odsunou do domova důchodců. Víme, že to někdy jinak nejde. Ale přesto by ti lidé svým rodičům měli

zůstat hodně blízko, často je navštěvovat a zahrnovat je laskavou pozorností.

Právě o Vánocích může rodina silněji vnímat svou pospolitost. Dříve se všichni sešli doma u kamen a povídali si. Rodiče vzpomínali na to, co prožil dědeček a pradědeček a pro děti bývaly tyto chvíle malou slavností a navíc se díky nim stávaly pokračovateli dlouhé tradice.

Pod stromček všem přejí nikoliv množství krásně zabalených dáreků, ale především dar síly k odpuštění a smíření, čas pro naslouchání druhým, zejména starým a nemocným.

Jan Pavel I.

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ČESKÉ REPUBLICE: SPOLEČNOST SVATÉHO FRANTIŠKA SALESKÉHO - SALESIÁNI DONA BOSKA

Milí přátelé,
tímto dílem začneme probírat další velkou skupinu řeholních řádů, jejichž hlavním posláním je **vzdělávací činnost**. Jejich členové se věnují primárně mládeži na středních nebo vysokých školách. Dnes si představíme první z nich, Společnost svatého Františka Saleského, známější pod názvem **salesiáni** (zkratka SDB – **Societas Don Bosco**).

1. Vznik a rozvoj

Zakladatelem tohoto institutu zasvěceného života je italský kněz svatý Jan Bosco (1815-1888). Papež Jan Pavel II. mu při příležitosti stého výročí jeho smrti udělil titul „Otec a učitel mládeže“. Don Bosco začal v Turíně v severní Itálii shromažďovat chudé a opuštěné chlapce, učil je základům víry, ale i číst a psát a později se jim staral o vhodné zaměstnání.

Když získal dům na turinském předměstí, poskytl jim domov. Postupně pro ně vybudoval učňovské a střední školy, vystavěl kostel, hřiště, divadlo. Zájem o jeho činnost rostl, a tak se svými žáky, které si od dětství vychoval, založil roku 1859 řeholní společnost, která měla zajistit trvání a další rozvoj jeho díla. Její stanovy byly schváleny roku 1874. Své spolupracovníky nazval salesiány podle svatého Františka Saleského, kterého pro jeho laskavost a mírnost zvolil za pat-

rona nové kongregace. Laskavost se stala základním prvkem jeho výchovné metody. Nazýval ji preventivní systém. Stálou přítomností vychovatelů mezi chlapci předcházela zlému. V přátelském rodinném prostředí s uplatněním rozumu, laskavosti i hodnot, které poskytuje křesťanská víra, se mu dařilo vychovávat dobré občany i křesťany. Již za života Dona Boska, ale hlavně ve 20. století, se šířili jeho následovníci i salesiánské dílo po celém světě. Nyní pracují ve 129 zemích.

V roce 1924 byl v Itálii otevřen dům pro české chlapce. Na území České republiky začali salesiáni působit od roku 1927 ve Fryštáku na Moravě pod vedením tehdy již šedesátiletého P. Ignáce Stuchlého. P. Ignác do kongregace vstoupil v Itálii koncem 19. století. V současné době probíhá proces jeho blahorečení. Po příchodu salesiánů do naší země se začaly postupně budovat další domy pro mládež v Ostravě, Praze, Pardubicích a Brně. Později působili členové této kongregace i na dalších místech. V roce 1935 byla vytvořena Československá provincie svatého Jana Boska; v roce 1939 byla rozdělena na českou a slovenskou. Během let nesvobody do roku 1989 část salesiánů působila ve farní správě, jiní tajně absolvovali teologická studia i svěcení. Salesiáni organizovali studia „malé teologie“ a nadále skrytě pořádali aktivity pro děti a mládež. Významným pastoračním prostředkem se

staly tzv. chaloupky, prázdninové pobyty pro menší skupiny dětí.

2. Organizační struktura

Hlavní představený se svou radou sídlí v Římě. Územně správními celky jsou provincie v čele s provinciálem. Ve službě péče o spolubratry jednotlivých komunit (domů) je tzv. ředitel.

3. Charakteristika

Salesiáni Dona Boska (SDB) – kněží i bratři laici (koadjutoři) – žijí řeholním způsobem života v komunitách. Uskutečňují apoštolátní program svého zakladatele: „Být nositeli Boží lásky mladým, zvláště těm nejchudším.“ Dnes mají v mnoha zemích základní, střední, odborné i vysoké školy a také internáty a jiná výchovná zařízení. Pracují i ve sdělovacích prostředcích a účastní se různých činností ve prospěch ohrožené mládeže a mládeže na okraji společnosti. V souvislosti se základním posláním se angažují také ve farní pastoraaci v městských aglomeracích. Po vzoru Dona Boska působí též v misijních oblastech a věnují se péči o kněžská a řeholní povolání. Středem jejich činnosti zůstává takzvaná oratoř, tedy místo, kde je mladý člověk laskavě přijímán a kde je prostor k navazování vztahů, k lidskému a duchovnímu rozvoji a růstu i k smysluplnému prožití volného času. Dnes se tato činnost z větší části realizuje v Salesiánských střediscích mládeže a ve farnostech. Salesiáni Dona Boska patří do široké salesiánské rodiny spolu se sestrami salesiánkami (Kongregace dcer Panny Marie Pomocnice) a s laickou společností Sdružení salesiánských spolupracovníků.

4. Činnost

Česká salesiánská provincie má své řeholníky zapojené v pastoraaci ve všech

diecézích Čech a Moravy. Po roce 1990 se rozvinula činnost salesiánů v navracených domech v Praze, Ostravě, Pardubicích a ve Fryštáku. Jejich další komunity sídlí v Brně, v Plzni, v Českých Budějovicích, ve Zlíně, v Teplicích, v Prostějově, v Sebrančicích a v Rumburku. V roce 1993 svěřil hlavní představený na žádost Svatého otce české provincii jako misijní území Bulharsko. První čeští salesiáni zde začali působit v roce 1994 v městě Kazanlak. V roce 2008 rozšířili své působení i do Staré Zagory.

Základní činností salesiánů je pedagogická a sociální práce s dětmi a mládeží, v některých místech se zaměřují na programy pro Romy a na pomoc dětem a mladým lidem z dětských domovů. Působí na dvou církevních gymnáziích. Podílejí se na pastorační péči o Čechy v zahraničí. Ve Fryštáku probíhají několikadenní pobytové Orientační dny pro školy. Na místní i provinciální úrovni probíhá formace animátorů, příprava a vysílání volunteerů pro salesiánská misijní díla v celém světě (to se v současné době týká i naší farnice Kláry Sklenské) a nabídky pro rozlišování povolání. Jednotliví salesiáni také vyučují na TF JU v Českých Budějovicích a na CMTF UP v Olomouci.

Z iniciativy tohoto řádu vznikla některá specifická díla: JABOK – Vyšší odborná sociálně pedagogická a teologická škola v Praze, v oblasti sociální komunikace nakladatelství PORTÁL, které vydává převážně psychologickou a pedagogickou literaturu, knihy o výchově a několik časopisů. Tým v Brně vede mediální školu a PROGRAMY MEDIÁLNÍ VÝCHOVY. Salesiáni se podílejí i na činnosti neziskového sdružení TELEPACE, které je držitelem licence pro vysílání televize Noe.

Pro ty, kteří sympatizují se salesiánským dílem, vychází Salesiánský magazín.

5. Řeholní oděv

Salesiáni nenosí žádný řeholní šat. Oblékají se podle prostředí, ve kterém působí, a podle společenské situace.

6. Přijímání nových členů a formace

Mladí muži, kteří se ucházejí o život v kongregaci, se mohou seznámit se salesiány v některé z jejich komunit. Požaduje se dobrý zdravotní stav, lidská zralost, alespoň maturitní vzdělání, schopnost spolupracovat, vztah k mladým lidem, přiměřený duchovní život a touha zasvětit život Bohu. Žádost o vstup do kongregace se podává provinciálovi. Před noviciátem je doba přípravy v komunitě ve Zlině, která trvá jeden rok. Noviciát trvá

rok a probíhá ve slovenském Popradě. Pro přijetí kněžského svěcení se vyžaduje tříleté studium filozofie, pedagogiky a sociální práce a tři roky studia teologie v zahraničí. Časné sliby se skládají opakovaně na dva nebo tři roky, po šesti letech následují sliby věčné.

7. Kontaktní údaje

Salesiáni Dona Boska, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8 Kobylisy

Více o řádu se dozvíte na www.sdb.cz.

*zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek*

Medžugorje – místo, kde se nebe dotýká země

Socha Panny Marie na Podbrdu

V pokračování našeho seriálu o mariánských poutních místech se netradičně podíváme mimo Českou re-

publiku. Medžugorje, která se nachází na území Bosny a Hercegoviny, je specifická tím, že se zde Panna Maria

zjevuje až do dnešních dnů. Původně malá zemědělská vesnička, o které do relativně nedávné doby neměla většina lidí sebemenší tušení, je dnes významným poutním místem, kam každoročně putují desetitisíce lidí z celého světa. Mnoho z nich zde zakouší dotyk nebe, které se na tomto obyčejném, a přitom tak fascinujícím místě bytostně spojuje s pozemským světem. Farnost Medžugorje byla založena dne 15. května 1892, i když název vesnice se v historických

pramenech objevuje už na konci 16. století. První kostel sv. Jakuba byl postaven na nestabilní půdě, a proto musel být zbudován nový. K dokončení a posvěcení nového chrámu Páně došlo roku 1969. Medžugorje nebyla dlouhou dobu ničím zvláštní. Život zde byl definován především tvrdou prací na polích, skromným bydlením, vysokými teplotami a nedostatkem vody.

Radikální změnu do života místních obyvatel však přinesl 24. červen 1981.

Krásná žena s dítětem

Onoho osudného dne se na úpatí zdejšího kopce zvaného Podbrdo procházely dvě dívky, Mirjana a Ivanka. Šestnáctiletá Mirjana Dragičević pocházela ze Sarajeva a do Medžugorje jezdila každé léto na prázdniny ke své babičce, tetě a strýci. O rok mladší Ivanka Ivanković žila v nedalekém Mostaru, ale víkendy a prázdniny trávila u své babičky v Medžugorji. 24. červen, kdy se slaví svátek Narození Jana Křtitele, je v Medžugorji dnem pracovního klidu, a tak si obě dívky mohly společně užívat volných chvil. Kolem páté hodiny odpoledne si sedly do stínu a povídaly si, když tu Ivanka náhle zvolala: „Myslím, že na vrchu vidím

Medjugorští vizionáři

Pannu Marii!“ Mirjana to zpočátku brala jako legraci. Když ale Ivanka v domnělé legraci pokračovala a začala popisovat, co vidí, Mirjana se rozzlobila a odešla. Byla totiž vychována v tom, že má mít svou viru v účtě a nedělat si z ní legraci. Jakmile však přišla do vsi, pocítila silné nutkání vrátit se. Otočila se tedy a šla nazpět.

Ivanku našla Mirjana na stejném místě. Byla však úplně jiná. Její opálená pokožka zbělela a oči jí zářily radostí. Zaskočena Mirjana pomalu otočila svůj zrak na Podbrdo. To, co spatřila, ji fascinovalo. Na kopci stála mladá žena s dítětem. Přestože byla ve vzdálenosti asi sto metrů, pocítovaly obě dívky, že se jedná o Pannu Marii s dítětem Ježíšem. Brzy přišly za Mirjanou a Ivankou další

dvě děti, sedmnáctiletá Vicka a šestnáctiletý Ivan. Když však spatřily zjevení, lekly se a utekly. Po chvíli se rozběhly domů i obě rozrušené dívky.

Další zjevení

Následujícího dne ve stejném čase, kdy došlo v předchozím dni ke zjevení, pocítily všechny čtyři děti nutkání vrátit se na Podbrdo. Kromě nich sem přišlo také mnoho vesničanů, jež byli zvědaví, co se bude dít. Když stáli mladí vizionáři v davu na úpatí kopce, ozářily je náhle tři záblesky světla, tentokrát ovšem z výše položeného místa, než kde se odehrálo zjevení předchozího dne. Děti se na to místo rychle rozběhly. Kromě čtyř zmíněných dostaly milost zjevení i další dvě děti – šestnáctiletá Marija a desetiletý Jakov, kteří

spatřili Pannu Marii v tento den poprvé. Vesničané potvrdili, že děti vyběhly na kopec posetý balvany abnormální rychlostí, jako kdyby je něco neslo. Jakmile se vizionáři octli před Pannou Marií, s bázní padli na kolena a začali se modlit *Otče náš, Zdrávas a Sláva Otcí*. Nadpozemsky krásná žena se k jejich modlitbě přidala, pouze při *Zdrávasu* mlčela. Vesničané, kteří mezitím vystoupali na kopec, byli překvapeni nad výrazem tváří všech šesti dětí, které upřeně hleděly na jedno místo. Kromě toho viděli, že děti pohybovaly rty jako při mluvení, ale nebyl slyšet žádný zvuk. Po skončení zjevení zasypávali lidé vizionáře mnohými otázkami, ale oni byli příliš rozrušeni na to, aby dokázali odpovídat.

Zprávy o zjevení Matky Boží se rychle rozšířily a již následujícího dne, 26. června, přišlo na Podbrdo několik set lidí. Během zjevení se děti Panny Marie zeptaly, proč si vybrala právě Medžugorji, a ona jim odpověděla, že je tam hodně opravdových věřících. Vicka si s sebou na radu své babičky přinesla svícenou vodu a vylila ji na Pannu Marii, aby se ujistila, zda pochází zjevení skutečně z nebe. Matka Boží se však

pouze láskyplně usmála. Když se vizionáři vraceli dolů z kopce, zažila Marija soukromé zjevení, v kterém jí Panna Maria se slzami v očích sdělila: *"Mír, mír, mír a jen mír! Mír musí vládnout mezi Bohem a lidmi a mezi všemi lidmi navzájem."*

Nevěřící kněz

Místní farář Jozo Zovko byl během prvních dnů zjevení na duchovních cvičeních v Záhřebu. Do Medžugorje se vracel 27. června 1981. Cestou se však ještě zastavil v nemocnici v Mostaru, aby zde navštívil svou nemocnou maminku. U vchodu potkal jednu svou farnici, která mu sdělila onu velevýznamnou novinku, že v Medžugorji se zjevuje Panna Maria. Otec Zovko si zpočátku myslel, že ta paní nejspíš není úplně psychicky v pořádku. Když však přijel do Medžugorje a uviděl velké davy, které proudily kolem kostela na Podbrdo, byl v šoku. Obával se, že jde o podvod nebo o léčku ze strany komunistů, která má sloužit jako záminka k jeho odstranění. Pozval si proto k sobě na faru Mirjanu a podrobně se jí na zjevení vyptával. Zpočátku se tomu zdráhal uvěřit. Postupně však začaly jeho pochybnosti

ustupovat. Ovlivňovaly jej jednak samotné rozhovory s Mirjanou, jednak další okolnosti, jako bylo svědectví dvou sociálních pracovníků, které byly přítomny u jednoho ze zjevení, nebo prohlášení mostarského biskupa, že dětem se skutečně zjevuje Panna Maria. Stále se vyostřující situace ve státních médiích, která označovala Medžugorji za centrum nacionalistického spiknutí, i neustálá přítomnost policie však otce Jozu velmi znepokojovala. Když na něj jednou tyto těžkosti dolehly, zamknul se v kostele a modlil se k Bohu. Náhle uslyšel vnitřní hlas, který mu velel, aby šel ven a ochránil vizionáře. Otec Jozo bleskurychle vstal a utíkal ke kostelním dveřím.

Když je otevřel, stálo před nimi všech šest dětí, které zadýchaně oznamovali, že je honí policie. Pan farář neváhal a poskytl jim v chrámu Páně bezpečné útočiště. Toho dne přišla Panna Maria za vizionáři do malé místnosti u oltáře, kde se pak zjevovala po několik dalších dní. Od této chvíle již otec Zovko o pravosti zjevení nepochyboval. Zavedl v Medžugorji dokonce pravidelný večerní modlitební program, který se zde koná až do dnešních

dnů. Brzy se ovšem dostal do hledáčku tajné policie. Dne 17. srpna 1981 byl zatčen a v následném soudním procesu odsouzen za údajné pobuřování ke třem letům vězení a nucených prací. Dozorci z něj však údajně měli strach, neboť v noci z jeho cely vycházela podivná záře a ráno byly dveře cely odemčené. Po odpykání trestu se Jozo Zovko do Medžugorje už nevrátil, ale byl poslán do Širokeho Brijegu západně od Mostaru.

Nezletili nepřátelé socialistického zřízení

Zjevení Panny Marie velmi rychle vyvolala odezvu ze strany komunistické vlády, jež chtěla veškerý náboženský rozruch, který by podřýval její mocenskou autoritu, vymýtit. Již dva dny po prvním zjevení, 27. června 1981, si pro děti přijela policie ze sousední obce Čitluk a odvezla je na tamní policejní stanici. Po výslechu, během kterého museli snášet hrubé urážky a obvinění ze lži, byli vizionáři odvezeni na místní kliniku, aby zde byl vyšetřen jejich duševní stav. O dva dny později byly děti (kromě desetiletého Jakova) vystaveny dalšímu tvrdému výslechu a opětovnému vyšetření

Modrý kříž na úpatí Podbrda

na čitlucké klinice. Místní pediatrička doktorka Glamuzinová, která sledovala jejich psychický stav, později zjevením sama uvěřila, když se za účelem lékařského pozorování dětí jednoho z nich účastnila. Z kliniky byli vizionáři odvezeni do nemocnice v Mostaru, kde je policie nejdříve zavřela v tmavé místnosti bez oken. Když si děti přivykly na tmu, všimly si nerezového stolu,

na kterém leželo bezvládné mrtvé tělo. Uvědomily si, že se nacházejí v márnici. Lékař, který je posléze vyšetřoval, je následně zamkl na uzavřeném psychiatrickém oddělení. Mrtvá těla v temné márnici a labilní jedinci na uzavřeném oddělení, kteří bezcílně chodili po místnosti a vydávali podivné zvuky, způsobili dětem psychické trauma. Přesto však vizionáři nebyli ochotni popřít,

že se jim zjevuje Matka Boží. Potom byly děti z nemocnice propuštěny.

Následujícího dne, 30. června 1981, vyhledaly vizionáře dvě sociální pracovnice Mica a Ljubica a sdělily jim, že je chce toho dne zatknout tajná policie. Nabídky jim, že je dostanou ven z města. Jelikož Mica pocházela z Medžugorje a znala se s Vickou, vložily do nich děti svou důvěru a vydaly se s nimi na výlet. Když se však přiblížil čas zjevení Panny Marie (18:40), prosily děti Micu a Ljubicu, aby je zavezly zpět do Medžugorje. Sociální pracovnice sice souhlasily, ale bylo vidět, že jedou mnohem volněji než cestou z Medžugorje. Bylo jasné, že na místo nemohou dorazit včas. Tu se však Mirjany zmocnil silný pocit, který cítila vždy před zjevením Panny Marie. Důrazně zavelela, aby Mica s Ljubicou okamžitě odbočily a zastavily.

Všechny děti rychle vyskočily z auta, klekly si a začaly se modlit. Mica s Ljubicou měly zpočátku z dětí legraci, ale zarazily se, když spatřily nad Podbrdem jakýsi opar nebo světlo. Toto světlo se záhy začalo přibližovat a děti v něm uviděly Matku Boží. Bylo to

první zjevení Panny Marie mimo Podbrdo. Později se ukázalo, že celá akce sociálních pracovnic byla předem připravená. Mica a Ljubica dostaly vládní rozkaz, aby v daný den odvezly vizionáře z Medžugorje, a tak se zjevení nemohlo konat. Silný zážitek, který obě ženy prožily, vedl však k tomu, že Ljubica po svém návratu do Sarajeva odmítla na případu Medžugorje dále spolupracovat.

Situace ovšem začala být čím dál vážnější. Zuřící komunistická vláda vyhlásila v Medžugorji výjimečný stav a vyslala na místo armádu, která měla střežit Vrch zjevení i celou vesnici.

Děti byly pod neustálým dohledem a musely místo setkávání s Pannou Marií stále měnit. Výsledky vizionářů odteď už neprováděla pouze místní policie v Čitluku, ale také policie federální. Tyto výsledky byly mnohem delší a ostřejší. Úřady měly už od začátku zjevení spadené především na Mirjanu Dragičević, která pocházela ze Sarajeva, a tudíž představovala v Medžugorji cizorodý element. Mirjana byla dokonce osočována, že do Medžugorje přináší drogy, pod jejichž vlivem pak děti vidí nerealná zjevení. Tato šestnáctiletá dívka

musela zakoušet mnohem tvrdší pronásledování než ostatních pět vizionářů. Při jednom z výslechů před ní položil vyšetřující policista revolver a vyzval ji, aby popřela zjevení Panny Marie. Ona však odvážně stála za svým. Když se Mirjanu nedařilo zlomit tímto způsobem, rozhodli se komunisté, že udělají zjevením přítrž jinak. Koncem srpna 1981 vyzvala policie v Čitluku Mirjanina strýčka, aby přivezl svou neteř na výslech. Nebyla to žádná zvláštní novinka. Díky četným výsledkům byla Mirjana na tamní policejní stanici "jako doma". Avšak když přijela, čekali tam na ni dva agenti tajné policie, kteří ji naložili do auta a odváželi do neznáma. Mirjana si myslela, že uhodila její poslední hodinka. Muži ji však přivezli k ní domů, předali ji mamince, zakázali ji pohybovat se bez povolení mimo Sarajevo a slíbili, že ji budou nadále sledovat, což se také dělo, a to velmi tvrdým způsobem. Komunisté se domnívali, že odchodem Mirjany z Medžugorje zjevení skončí. Panna Maria se však zjevila dále, pěti vizionářům v Medžugorji i Mirjaně v její sarajevské izolaci.

Pokračování příště.

Sebastian Esterka

NENÍ TO VŮČI JOSEFOVI NEFÉR?

Anděl přichází jako Boží posel zvěstovat Marii její poslání. Přestože je Maria zasnoubená s Josefem, anděl oslovuje pouze ji. Její „ano“ proměňuje obyčejnou dívku v matku Božího Syna. Jako každý z nás je i ona nositelkou svého jedinečného, neopakovatelného poslání. Boží „Neboj se“ zaznívá v tu chvíli jen pro ni, odkrývá její cestu.

Kde je v tu chvíli Josef? Nevíme. Pro něj „Neboj se“ zaznívá později. Týká se jeho poslání, které je jiné než Mariino. Vyznamenává Bůh Marii? Není to vůči Josefovi nefér?

Maria odchází za svou příbuznou Alžbětou. Po svém návratu se setkává s Josefem. Ten nepochybuje o tom, že jeho snoubenka čeká dítě, které není jeho. Josef, muž spravedlivý, je postaven před těžký úkol. Maria, dívka, kterou miluje a vyvolil si ji za ženu, je mu nevěrná. Jak se správně rozhodnout?

Josef do svého rozhodnutí vloží všechny své schopnosti. Rozhoduje se, že Marii tajně propustí. Rozhodnutí je to těžké, určitě bolavé. Bůh mlčí, nechává Josefa rozhodovat se. Josef chce upřímně poznat Boží vůli. Známe to – není vždy snadné vědět, co po nás Bůh chce. Hledáme, ptáme se... A Bůh mlčí.

Josef se rozhodne. Špatně. Není Boží vůlí, aby Marii propustil. Teprve teď Bůh promluví skrze anděla velmi jasně a zřetelně. Josef vykonal svůj díl, jak nejlépe uměl. Bůh není tím, který mlčí k našemu bloudění. Bůh

mluví a jedná v životě Josefa i v tom našem v pravou chvíli.

Okamžik, kdy Bůh osloví mě, se nemusí shodovat s chvílí, kdy bude mluvit s naším partnerem. Bůh má svůj čas. Bůh plánoval, že Josef a Maria mají být párem, ale nikdy neplánoval, že mají být stejní.

Jejich poslání byla různá, Bůh k nim promlouval v jiném čase. „Vezmi ženu a dítě a odejdi do Egypta.“ Toto poselství od Boha zazní tentokrát pouze pro Josefa, protože se týká jeho úkolu. Kde je v tu chvíli Maria? Nevíme. Možná spí, protože je noc. Maria udělá, co říká Josef, věří mu.

Rozdílnost je v manželství našim darem, obohacením a požehnáním. Naše role nejsou a ani nemají být stejné. K nám oběma, muži i ženě, zní Boží hlas v jiných okamžicích. Oznamuje naše poslání, posiluje nás na cestě. Mnohdy ten druhý pouze následuje, důvěřuje a respektuje.

Láska je moje zodpovědnost za tebe a milovat vždy neznamená rozumět. Josef a Maria se milovali, přesto vždy necítili a neprožívali totéž.

Cílem manželů není být co nejvíce stejní, ale naši různost proměnit v obohacení pro sebe a své děti. A nemusíme se bát, Bůh má své chvíle, kdy každému z nás zazní **Neboj se!**, abychom našli svou cestu a naplnili své poslání.

*Marie Nováková
lektorka Národního týdne manželství*

Mít více sourozenců přináší do života hodně výhod

Dnešní trend je mít jedno nebo dvě děti. Děti ubývá, a to celkem výrazně. Přitom žít ve větší rodině bylo běžné, i když byla chudoba a nejistota.

Proč je dobré mít více sourozenců – takovou otázku jsem zadala AI. Napsala:

Hlavní přínosy zahrnují:

- **Rozvoj sociálních dovedností:** Děti se v interakci se sourozenci učí komunikovat, spolupracovat a sdílet.

- **Řešení konfliktů a vyjednávání:** Hádky a neshody jsou přirozenou součástí sourozeneckých vztahů. Během těchto konfliktů se děti učí dělat kompromisy a řešit problémy, což jsou klíčové životní dovednosti.

- **Zodpovědnost a péče o druhé:** Starší sourozenci mají často příležitost naučit se, jak se starat o mladší děti, což v nich pěstuje smysl pro zodpovědnost a empatii.

- **Menší pravděpodobnost rozmazlení:** Větší počet dětí znamená, že pozornost a zdroje rodičů jsou rozděleny mezi více členů, což může vést k menší sebestřednosti.

- **Stálá podpora a společník:** Sourozenci představují dlouhodobý zdroj podpory a celoživotní přátelství. Děti mají parťáky na hrani a někoho, s kým mohou sdílet zážitky a pocity.

- **Schopnost týmové práce:** Ve velkých rodinách si děti často musí rozdělit práci nebo povinnosti, což je učí efektivně pracovat v týmu.

- **Větší pravděpodobnost, že se o rodiče ve stáří někdo postará.**

Celkově zdravý sourozenecký vztah pomáhá k vyrovnanosti a jistotě v životě.

Ano, doufala jsem, že tak nějak bude znít inteligentní odpověď 😊 Jsem moc ráda, že jsem z více sourozenců. A že máme čtyři děti. Když jsem viděla kamarádku jedináčka (její rodiče víc dětí bohužel mít nemohli), jak se stará o dva nemocné rodiče a neví, co první, říkala jsem si, jak neprozíraví jsou rodiče jedináčků.

Děkuji všem rodinám, které mají více dětí. Je to náročné, ale Boží pomoc je blízko.

farnice

JEDNÁNÍ FARNÍ RADY

Dolní Bojanovice, dne 10. 12. 2025

- Velmi oblíbené duchovně turistické pobyty v Roháčích pro mládež i dospělé proběhly s vysokou účastí.
- Začátkem října pořádala naše farnost evangelizační kurz Alfa; ohlasy účastníků byly velmi pozitivní.
- Injektáž celé farní budovy byla úspěšná, až na farní kancelář, která stále vlhne.

Odborníci navrhli další možnost řešení. Také je v plánu zařídit nátěr fasády farní budovy.

- Rekonstrukce klubovny na farní zahradě včetně izolace stropu byla dokončena a klubovna je i v zimních měsících plně využívána.
- Oprava Farské uličky byla díky Obecnímu úřadu zdárně ukončena.

- Zkušební vzorek koberců do kostela se neosvědčil. Proto bylo zatím upuštěno od výměny.
- Celková výměna povrchu farního hřiště byla odložena na příští rok.
- Byla provedena celková revize všech vzrostlých stromů v areálu kolem kostela a farní budovy. Všechny stromy jsou v dobré kondici.
- Proběhla rekonstrukce kříže Pod Čagánovem. (viz článek na str. 17)
- Moravský kříž je v současné době v rekonstrukci, bude dokončena na jaře.
- Byly zhotoveny podložky na klečení do kostelních lavic.

- FR projednala návrh paní M. Esterkové týkající se motivace mladých žáků studujících hru na varhany. Návrh bude vyhodnocen na příštím setkání FR.
- Byl přednesen požadavek oslovit nového dobrovolníka, který by byl ochoten převzít údržbu kněžského hrobu na našem hřbitově. Též bude nutno provést menší opravu hrobu.
- Byl také podán podnět, jak technicky vyřešit rekonstrukci WC v kostele.
- Diskutována možnost umístit v kostele nastálo dataprojektor.
- V plánu je uskutečnění nových voleb do FR.

zapsala Marcela Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Eduard Martin: Srdečné pozdravy z Betléma

Karmelitánské nakl., 136 stran

Úryvek:

„Tatinku, ty jsi anděl,“ volá dítě a běží ke mně.
„Já a anděl?“

Jsem sice trochu domýšlivý, jenže takovou lichotku bych opravdu nečekal. Dítě mi ukazuje fotoaparát. Jsem na něm – a dávám ozdobu na stromeček.

Dítěti je šest let, ale fotografovat se už naučilo, a tak se nám občas chlubí. Chápu, sice pomaleji, ale chápu... Chtělo si vyfotografovat anděla, který s Ježíškem nosí dárky. Před časem řešilo otázku, jak stihne Ježíšek roznášet tolik dárků, když je tolik dětí na světě... A tak jsme mu řekli, že s dárky pomáhají andělé.

Zřejmě si chtělo vyfotografovat anděla, přiblížilo se do pokoje, kde jsem já strojí vánoční stromeček..., vlastně, vždyť já jsem zamkl..., prohlížím si obrázek..., tohle udělat venku, fotografovalo to ze zahrady, oknem...

Já jako Ježíšek nevypadám. A tak tedy musím být anděl. Vždycky jsme pouštěli děti do pokoje, až když byly dárky nachystané a stromeček ozdobený. Takže usoudilo, že nějaký anděl strojí stromeček.

„To je prima být jako anděl,“ říká dítě. TEĎ VÍ JISTĚ, ŽE ANDĚLÉ NOSÍ VÁNOČNÍ DÁRKY.

Kolik dní nebo týdnů nebo kolik měsíců mu tohle vydrží, než mu to někdo vysvětlí...?

Divám se za odcházejícím dítětem.

Je krásné vědět, že anděl vypadá jako tatínek.

Dítě jde na zahradu.

A stromeček dozdobuje po mně manželka. Možná si ji také vyfotografuje. Jak je to krásné vědět, že rodiče jsou úplně takoví, jako jsou andělé...

Něco bych měl dělat. Něco bych měl rychle dělat. Tahle fotka není jenom žert, je vlastně výzvou. Velká andělská výzva... Pro někoho bych měl ještě o těchhle

Vánocích něco hezkého udělat. Když už jsem doopravdy jako ten vánoční anděl, když už jsem na té fotografii vánočním andělem...

Budu se nad tím muset zamyslet. Něco hezkého bych měl udělat, abych nezklamal...

Usedám k oknu, za kterým začíná sněžit. Dívám se do zahrady a přemýšlím. Je to zajímavá otázka. Proč si ji nepoložit i jindy, když si nevím rady? Co by asi na mém místě a v té a té situaci udělal anděl?

Jaroslav Šebek: Hrdinou se člověk nerodí, ale stává

Karmelitánské nakl. 458 stran

Jak se z bázlivého Františka Tomáška stal symbol odporu vůči komunistickému režimu líčí kniha historika Jaroslava Šebka. Autor se na Tomáškově životě snažil zachytit

nejen atmosféru nesvobodné doby, v níž žil, ale také tehdejší vztahy mezi státem, církví a společností. Ukazuje zde, jak konkrétně se církev bránila komunistickému tlaku a co tomu říkal Vatikán. Vítězná kniha ankety Katolického týdeníku v letošním roce.

PRO DĚTI:

Petr Jankovec: Svatý Martin

Karmelitánské nakl., 64 stran

V knize promlouvá k dětem sám svatý Martin. Římský voják, poustevník a biskup vypráví poutavě o svém dobrodružném životě, plném překvapivých zvratů. Zároveň vede děti k zamyšlení, modlitbě a konání dobrých skutků.

připravila M. Červenková

Cestička

Ministrantská olympiáda

V sobotu 8. 11. se 19 ministrantů z naší farnosti vydalo setkat s dalšími ministranty i ministrantkami na letošní ročník Ministrantské olympiády. Počet přihlášených se z předpokládaných

500 účastníků zvýšil na cca 750 statečných kluků a holek, kteří se rozhodli změřit své síly s ostatními. Opět se soupeřilo ve 3 kategoriích (I. a II. stupeň ZŠ a starší parádové) a ve 4 disciplínách

- florbal, fotbal, ministrantské dovednosti a znalosti.

Sešli jsme se brzo ráno u fary, odkud I. stupeň odjel na zahájení do Šaratic a II. stupeň do Měnina. V kostele nás mile přivítali, zapálili

jsme olympijský oheň a s požehnáním jsme náš velký den započali. Ve sportovních halách jsme se připravili a začali jsme hrát první disciplínu - florbal. Zápas byly v naší skupině vyrovnané, přesto jsme v této disciplíně nasbírali hodně bodů do celkového bodování.

Následovaly ministrantské dovednosti formou překážkové dráhy, kdy jsme drželi v rukou zvonky a nesměli nám po cestě cinknout. Pak tu bylo přelévání vody z hrníčku do hrníčku. Obě tyto dovednosti byly na čas.

Poté jsme zahájili další oblíbenou hru - fotbal. Výsledek byl přibližně stejný jako u florbalu... Potom jsme prokazovali ministrantské znalosti v podobě testu, kde jsme nedopadli vůbec špatně. Jakmile bylo vše hotové, přesunuli se všichni ministranti do Újezdu u Brna, kde proběhl zápas kněží brněnské diecéze proti nejlepšímu družstvu ze starší pardálů (bylo to Brno - kostel sv. Jakuba). Kněží prohráli 0:1. Přišel mezi nás biskup Pavel, který nám také předával ceny.

A jak to dopadlo?

I. stupeň: 6. ze 35 týmů

II. stupeň: 11. ze 32 týmů

Na závěr nám dal biskup

Ministrantská olympiáda

Volební schůzka ministrantů

Pavel požehnání a my jsme se unavení, ale šťastní vrátili v pořádku domů.

Jak na tento den vzpomínají kluci?

"Bylo to úžasné!"

"Byli jsme nejlepší!"

"V podstatě jsme byli skoro první!" 😊

"Prostě jsme sešraný tým!"

"Kdy si rozdělíme ty sladkosti a odměny?"

Na závěr patří poděkování všem organizátorům i těm, kdo se za nás a tuto akci modlili. Děkujeme moc i našim řidičům, kteří na nás celý den dohlíželi. A speciální poděkování patří Pánu Ježíši, který nás chránil, žehnal nám a který buduje naše ministrantské společenství!

Sebastian Herka

Ahoj kluci a děvčata

jsme rádi, že jste mnozí chodili na roráty a že jste se mnozí zapojili do Tvoř a pomáhej, a pomohli jste tak chudým dětem k lepšímu životu. Přejeme vám krásné Vánoce. Užijte si volný čas a také si najděte chvíli, abyste popřemýšleli, proč Vánoce slavíme.

Zdobení adventního stromu u kostela

Návštěva třetřáků v kostele

DÁRKOVÁ SPOLEČNOST

Bylo před Vánoci. Děti měly volno a hry, které dosud hrály, je už nebavily. Chtěly něco nového. Katka navrhla, že si můžou vymyslet novou hru.

Chvilu o tom potichu přemýšlely. Najednou Vilém vyskočil. „Mám to!“ zvolal. „Pojďme si hrát na Dárkovou společnost. Já budu ředitel a ty sekretářka.“

„Dobře, Vildo,“ souhlasila Katka, vždy ochotná udělat všechno, co její starší bratr navrhl. „Ale co budeme přitom dělat?“

„Co budeme dělat? Chystat lidem překvapení,“ odpověděl Vilém.

„A jaká?“ stále nechápala Katka.

„Samozřejmě příjemná. Zjistíme si, co kdo potřebuje udělat, a uděláme to. Myslím, že to bude dobrá zábava i dobrodružství.“

„Dobře,“ souhlasila Katka. „Sestavíme seznam věcí, které bychom mohli udělat, a potom se rozhodneme, čím začneme.“

Vilém si vzal tužku a papír a napsal seznam. Pak vážně řekl: „Bude to naše tajemství. Nikomu to neprozradíme, ano?“

„Samozřejmě,“ souhlasila Katka.

Když se maminka odpoledne vrátila z města, položila tašku i s nákupem na stůl. Unavená si sedla na židli - a co nevidí? Kuchyňka je jako vyměněná! Po obědě spěchala do města, proto zůstala kuchyň neuklizená a nádobí neumyté. Teď však špinavé nádobí zmizelo, v kuchyni je všechno na svém místě, stůl je připravený k večeři, a dokonce i okno je umyté! Všude ticho a klid, nikde nikdo. Kdo to jen mohl udělat?

„To je krása!“ libovala si maminka, „na dnešek jsem už neměla naplánovanou žádnou práci. Mám volný večer! Jen jsem zvědavá, kdo to všechno udělal.“ Otevřela dopis, který našla u vchodových dveří,

a četla: „Dárková společnost vám připravila překvapení...“

„Vůbec tomu nerozumím,“ řekla maminka.

„Ani já ne,“ poznamenal Vilém.

„Pojďme už večeřet,“ navrhla Katka.

Druhý den se děti hned ráno vypravily s malým balíčkem v ruce k domu paní Sedlákové. Byla to stará, nemocná paní, která stále ležela v posteli. Neměla nikoho. Nikdo se o ni nestaral.

Vilém jemně zaklepal na dveře. Všude bylo ticho. Nakoukl proto oknem dovnitř. Paní Sedláková tvrdě spala.

Děti potichu otevřely dveře, po špičkách vstoupily do pokoje, položily balíček na stůl vedle postele a odcházely. Tu však Katka u dveří uklouzla a upadla.

„Katko, dávej přece pozor,“ napomenul ji Vilík.

Hluk starou paní probudil. „Kdo je tam?“ zavolala. Ale dveře už byly zavřené a dvě vyblekané děti utíkaly pryč, co jim nohy stačily.

Paní Sedláková uviděla balíček, vzala ho a rozbila. Uvnitř byla tři vajíčka. „Kdo mi je mohl poslat?“ divila se. Na obalu bylo napsáno: „Z lásky od Dárkové společnosti“.

Vilémův spolužák Frantík byl nemocný. Bylo mu moc špatně, proto pořád jenom ležel a oknem se díval do zahrady, kolem níž měli postavenou vysokou cihlovou zeď.

Jednoho odpoledne zaslechl nějaký šramot. Tu uviděl, jak se přes zeď do jejich zahrady pomalu spouští krabice přivázaná motouzem.

„Mami, rychle!“ křičí Frantík. „Vidím něco v zahradě!“

Překvapená maminka přinesla krabici dovnitř a Frantík ji otevřel. Byly v ní čtyři menší balíčky. Na prvním bylo napsáno „otevřít

v pondělí“, na druhém „otevřít ve středu“, na třetím „otevřít v pátek“ a na čtvrtém „otevřít v neděli“.

Protože bylo pondělí, otevřel Frantík první balíček. Byly v něm vodové barvy, které si chtěl zrovna koupit, a papír se slovy: „Všechno nejlepší od Dárkové společnosti“.

„Kdo to je?“ ptal se Frantík. Ale nikdo to nevěděl.

Na jedné akci však byla Dárková společnost odhalena. Vilém a Katka se chystali podruhé navštívit paní Sedlákovou. Tentokrát jí chtěli dát květiny. Potichu jak myšky vešli dovnitř, dali květy na stůl a rychle odešli. Tak si dávali pozor, aby ji zase nevzbudili, že si nevšimli muže, který tiše seděl ve vedlejší místnosti. Byl to lékař.

Za dětmi se ještě ani nezavřely dveře, když lékař vstal, přišel ke stolu a četl: „Z lásky od Dárkové společnosti“.

„Tak už vím, kdo se skrývá za dárečkem, o kterém mi vyprávěla stará paní,“ řekl si lékař. „A také Frantíkovi odhalím tajemství záhadného balíčku, o kterém mi včera vyprávěl.“

O několik dní později dostali Vilém a Katka dopis, který byl adresovaný Dárkové společnosti. Bylo v něm pozvání k panu doktorovi na malé posezení. Čekaly je tam dva dárečky.

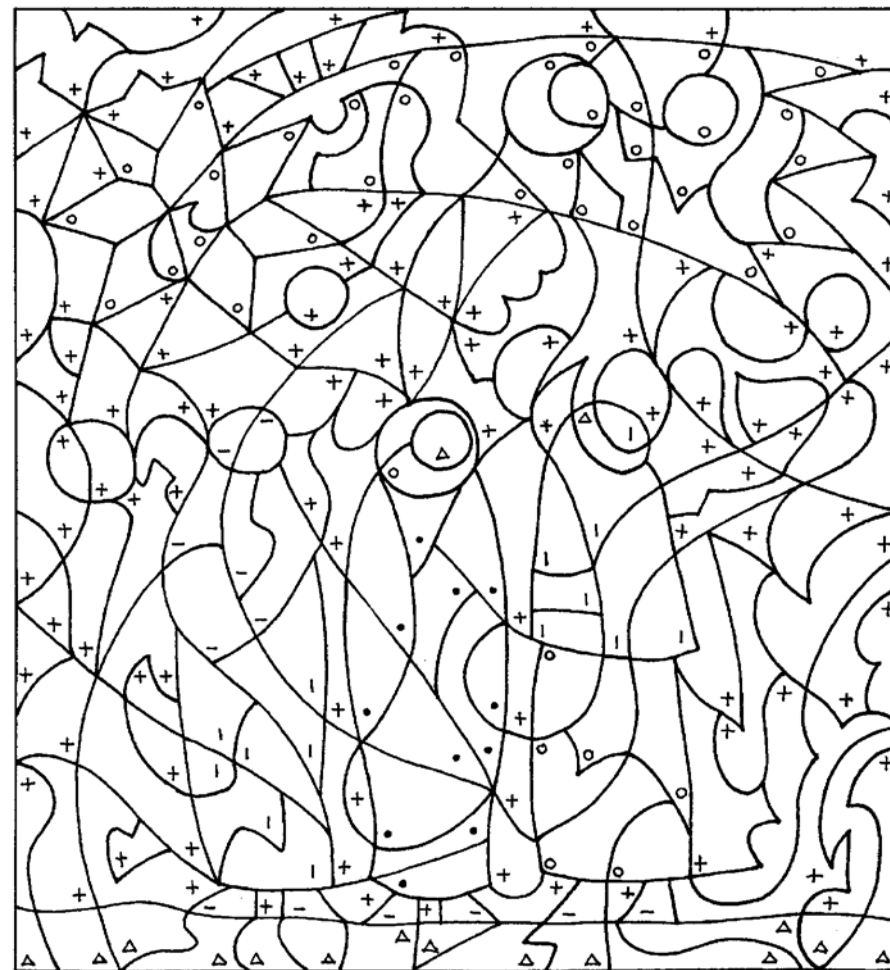
Děti nemohly přijít na to, jak se pan doktor dozvěděl jejich tajemství a on jim to neprozradil. Byla to pro ně záhada. Ale byli moc šťastní. Vilém dokonce prohlásil, že to byla lepší hra než na piráty. 😊

Děti, které vedly říjnovou pobožnost

KDO PŘIŠEL K JEŽÍŠOVI?

Když se malý Ježíš narodil, přišlo se mu poklonit mnoho lidí. Nejdříve to byli chudí pastýři, kteří pásli svá stáda blízko Betléma. Písmo svaté však píše také o dalších hostech. Vybarvi políčka podle značek a objevíš, kteří lidé se ještě přišli Ježíšovi poklonit a jak k němu našli cestu.

o žlutá	— oranžová	I zelená
+ modrá	△ hnědá	• červená

Vánoční příběh

Pod hvězdami putovali krajinou, až přišli do města Davidova

Mudrci putují hledat nově narozeného krále.

Když spatřili hvězdu, zaradovali se velkou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s jeho matkou Marií. Padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary.
- Zlato, Kadidlo a Myrhu

Tvoř a pomáhej

Malí i velcí, jste skvělí

Velké díky všem, kteří se už třetím rokem zapojujete do charitativní akce Tvoř a pomáhej. I letos se zaplnily stoly ve farní učebně krásnými přáníčky, ozdobami, svícný, andělíčky i anděly, perníčky i sušenkami... Letos nabídku zpestřily krásné lucerny a kříže od Ludě Robka, moc děkujeme.

Vše jsme nabízeli v neděli 14. prosince. Děkujeme, že jste přišli, velkoryse přispěli a že většina věcí našla nové majitele. Výsledná částka 25 626,- Kč se rozdělí - větší část pro naše čtyři adoptované děti v Indii (roční částka na jednoho žáka je 4 900,-) a zbytek bude na Marys Meals.

A. Tlachová

Program hudby a zpěvu VÁNOCE 2025

24. 12. 2025 "půlnoční" mše sv. ve 23:00

Jakub Jan Ryba: Česka mše vánoční Hej, mistře

25. 12. 2025 Hod Boží vánoční, mše sv. v 10:00

Jakub Jan Ryba: 2. česká mše půlnoční

25. 12. 2025 Hod Boží vánoční, požehnání

J. Mazel: Vítán bud Ježíšku
Robert Führer: Te Deum

26. 12. 2025 Svátek sv. Štěpána, mše sv. v 10:00

Bojanovský dechový kvintet: vánoční melodie

11. 1. 2026 Křest Páně, mše sv. v 10:00

Jakub Jan Ryba: 2. česká mše půlnoční

Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty.
Diriguje Lucie Škrháková a Karel Bohún

Děkujeme ti, Pane,

že nám v době adventního očekávání
připomínáš faleš zbožnosti,
která nás poskvňuje,
jsme-li sami se sebou spokojeni
a neptáme se tebe.
Děkujeme ti za prorocké slovo,
které nám klade otázky, zda opravdu
věříme tomu, co vyznáváme,

a jsme tím, co navenek ukazujeme.
Děkujeme ti, Ježíši,
že nalomenou třítnu nedolomíš
a doutnající knot neuhasiš.
A tomu, kdo má víru,
dáváš zakusit svoji moc.

J. Hromádka

PRO ZASMÁNÍ

Dva vánoční kapři ve vaně: „To je paráda, taková ozdravná kúra.“ „Jak to myslíš?“ „No, poprvé v takové čisté vodě.“ „Ale je tu zima.“ Druhý na to „Vydrž, za chvíli tě obalí.“

Jak se těšíš na Vánoce?“ „Strašně moc!“ „Očekáváš hodně dárků?“ „To ani ne, ale bývá u nás tchyně, obvykle ji zaskočí kost z kapra a já ji můžu dát konečně pořádnou herdu do zad.“

Rodinka sedí u štedrovečerní večeře. Najednou zazní

od sousedů řev. „Aha,“ odpovídá otec. „Buď souseda chytil žlučník, nebo jejich děda začal zpívat koledy.“

Telefonuje kamarád z Novosibirsku kamarádovi do Moskvy: „Tak co, jak tam snášíte ty mrazy?“ „Jaké mrazy, tady je minus patnáct stupňů.“ „To není možné, včera to u nás dávali v televizi – přímo záběr na teploměr na Rudém náměstí, ukazoval minus čtyřicet tři stupňů.“ „Jo ty myslíš venku...“

Koupila jsem si papír na pečení. Upekla jsem ho. Nikdo ho nejedl. Kde jsem udělala chybu???

Říká kamarád kamarádovi: „My se doma nehádáme, jen si vyměňujeme názory. Přicházím k ní se svými a odcházím s jejími.“

Chci mít velké tučné konto v bance, chci mít štíhlé tělo. Prosím, milý Bože, nepoleť to jako loni...

Na Vánoce volá paní Málková její sestra: „Kolik tam máte nového sněhu?“ „Deset centimetrů.“ „A starého?“ „Toho mám po krk!“

„Můžeme k vám letos přijít na Silvestra?“ „Jo, ale s podmínkou, že si přinesete koňak, chlebičky a odnesete si manžela sama.“

Hledáme nový znak farnosti Dolní Bojanovice

Milí farníci, rodáci i přátelé naší obce,

současný znak farnosti Dolní Bojanovice se sv. Václavem nás provází už dlouhá léta. Rádi bychom mu dali novou, srozumitelnější a modernější podobu, která se bude dobře vyjímat na razítku, plakátech, webu i ve farní Cestě.

Proto vyhlašujeme soutěž o nový znak/logo farnosti Dolní Bojanovice. Zapojit se může kdokoli – bez ohledu na věk i bydliště.

Co má návrh splňovat

- odkazovat na motiv svatého Václava (postava, jeho atributy apod.),
- nést označení „Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice“ (nebo zkratku „Farnost Dolní Bojanovice“),
- být jednoduchý, dobře čitelný a použitelný barevně i černobíle (razítko, tisk)

Návrh může mít formu:

- ručně kresleného obrázku (tužka, pastelky, fixy, malba...) – bude následně překreslen grafikem,
- nebo grafického návrhu z počítače.

Důležité je, aby šlo o původní autorské dílo.

Jak se zapojit

- svůj návrh můžete odevzdat na faru v zalepené obálce označené „Soutěž – znak farnosti“,
- nebo jej poslat e-mailem na adresu: cesta.db@seznam.cz (ve formátu JPG/PNG/PDF).

Do e-mailu / na zadní stranu výkresu prosíme uvést: jméno a příjmení, věk a kontakt (telefon nebo e-mail).

Každý účastník může poslat maximálně 3 návrhy.

Uzávěrka a odměna

- Uzávěrka soutěže: 30. 6. 2026
- Návrhy budou zveřejněny na webu farnosti a bude možné, aby se farníci vyjádřili, který návrh se jim líbí
- Návrhy posoudí porota složená ze zástupců Cesty, farní rady a odborníka na grafiku.
- Vítězný návrh bude po grafickém zpracování použit jako oficiální znak farnosti.
- Autor vítězného návrhu získá věcnou odměnu a představíme ho v Cestě i na webu farnosti formou krátkého medailonku.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.
Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bilíková, A. Červenková,
M. Červenková, K. Košťalková a P. Martinek.
Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.
Fotografie na obálce: Lad'a Herka

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 1300 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice
NEPRODEJNÉ.

